

Живко.

Слушамъ тя, Господарю
Самуилъ.

Него можемъ да го направимъ войводѣ на цар-
скѣ-тѣ стражѣ.

Сурсовулъ.

Може и управитель на нѣкой градъ.

Живко.

То е ваше знаніе.

Сурсовулъ.

Ты знаешь, че царство-то е въ рѣкѣ ми,
азъ могъ да ти направѣмъ какво-то добро желаешъ,
само да ми бѣдешъ вѣренъ и таенъ. Какво-то
видишь тайно, не ще го исказвашъ никому, макаръ
и главѣ-тѣ ти да искать да отсѣкѣтъ. Не бой
ся, азъ можѣмъ да тя отървѣмъ отъ всяко зло, бѣ-
ди само мой вѣренъ и таенъ. Заради това трѣбва
да ся закълнешъ.

Живко.

Закълнявамъ ся, Господарю.

Сурсовулъ.

Закълни ся като е тѣй.

Живко.

Очи ми да испрьснѣтъ, крака ми, рѣцѣ ми да
ся строшатъ, деветъ годиниъ боленъ да лежѣмъ, сѣ
иглѣ да ся подирамъ, съ стѣлбѣ въ стѣпѣ да
влѣзамъ и пакъ да не умирамъ, и като умрѣмъ душа
ми въ огънь да гори.